

Arrest

nr. 136 366 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 september 2012, als descendent van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 februari 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 6 maart 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag vo van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.09.2012 werd ingediend door:

Naam: [A. G.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Republiek Djibouti

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Uit de voorgelegde attesten van de Rijksdienst voor Pensioenen blijkt dat de Belgische onderdaan een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt. Gezien deze inkomensgarantie onder middelen uit de aanvullende bijstandsstelsel wordt gerekend, kan deze uitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de hierboven gestelde voorwaarde en worden deze bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Als een bewijs ten laste in het verleden legt betrokkene een verklaring voor, opgesteld op 24/10/2012, dat er een Argenta rekening geopend werd, waarop de in België verblijvende familieleden een bedrag storten waarover betrokkene kan beschikken. Deze verklaring wordt echter niet gestaafd met de nodige bewijsstukken. Louter een verklaring op zichzelf kan niet voldoende op zijn echtheid en feitelijkheid gecontroleerd worden en is bijgevolg onvoldoende bewijs ter staving van het karakter ten laste. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarde ten laste te zijn van de referentiepersoon in het verleden.

De voorgelegde huurovereenkomst is niet geregistreerd. Bijgevolg voldoet deze niet aan de bepalingen zoals voorzien in de wet van 15.12.1980.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 22 van de Belgische Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 42, (§ 1,) tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

"1.1

Dat de weigering van het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker gemotiveerd wordt door het feit dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. en meer bepaald de vereiste van de aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de vervoegde persoon.

De moeder van verzoeker geniet immers een inkomensgarantie voor ouderen, wat volgens de bestreden beslissing als een aanvullend bijstandsstelsel moet beschouwd worden, zodat deze niet in aanmerking kan genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan.

Overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet dient vast te staan dat de Belg die wordt vervoegd, beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden. Dit artikel verduidelijkt dat voormelde bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De bestreden beslissing beperkt zich dan ook tot een loutere verwijzing van het al dan niet hebben van voldoende inkomsten, wat evenwel niet volstaat voor de concrete beoordeling van de situatie van verzoeker.

Immers, overeenkomstig artikel 42, tweede lid Vw. moet, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid Vw. niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de Belg die vervoegd wordt en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

Een dergelijke bepaling is eveneens terug te vinden in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG waarin wordt gesteld dat in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin, de lidstaten terdege rekening moeten houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verweerder diende dan ook voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing een behoefteanalyse door te voeren. in casu wordt enkel gewag gemaakt van het feit dat het inkomen van de moeder van verzoeker niet in aanmerking zou genomen worden omdat het middelen zouden zijn verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels.

Dat er dan ook enkel rekening werd gehouden met het feit dat verzoekers moeder een inkomensgarantie voor ouderen geniet en niet met alle concrete omstandigheden van de situatie waarin verzoeker en zijn moeder zich bevinden, zodat er in casu dan ook geen daadwerkelijke en grondige behoefteanalyse heeft plaatsgevonden. Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 40 ter en artikel 42, 2e lid van de wet van 15 december 1980.

Aangezien al evenmin werd gemotiveerd waarom geen grondige behoefteanalyse werd doorgevoerd en waarom verweerder zich beperkt heeft tot het louter afwijzen van de verblijfsaanvraag van verzoeker

wegens het soort van inkomsten van zijn moeder, is eveneens sprake van een schending van de motiveringsplicht voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Dat in casu tevens rekening dient gehouden te worden met het feit dat verzoekers moeder nog drie andere kinderen in België heeft, welke haar en verzoeker financieel kunnen steunen en verzoeker in het verleden reeds financieel gesteund hebben.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, een notarieel attest van notaris Opsomer met standplaats te Kortrijk gevoegd, waaruit blijkt dat de moeder van verzoeker en haar drie kinderen een gezamenlijke rekening geopend hebben waarop zij samen geld sparen voor het levensonderhoud van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen enkele rekening heeft gehouden en dienaangaande enkel stelt dat deze verklaring niet gestaafd wordt met de nodige bewijsstukken en onvoldoende bewijs is. Evenwel betreft het een notarieel attest, wat dus kan gelijkgesteld worden met een authentieke akte, zodat aan dit document wel de nodige bewijskracht kan ontleend worden.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige wijze tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

1.2.

Verzoeker verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010, <http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=82677&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=l&cid=1109488>) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

De inkomensnorm die bepaald werd door de wet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten beoordelen of de moeder van verzoeker, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomensgarantie voor ouderen. Nu verweerder alleen getoetst heeft of de moeder van verzoeker middelen verkrijgt uit de aanvullende bijstandstelsels, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw., artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en is zij onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, 2e lid Vw een behoefteanalyse heeft uitgevoerd, zodat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

In casu bevat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien.

1.3.

Tenslotte schendt de bestreden beslissing eveneens artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM, nu het recht op de eerbiediging van het privéleven van verzoekster geschonden wordt.

De moeder van verzoeker is Belgische en al de broers van verzoeker verblijven eveneens in België, zodat verzoeker geen enkel naast familielid in Djibouti meer heeft. De familiebanden van verzoeker met het gezin waarin hij geboren is, liggen dan ook in België, zodat de betreden beslissing een schending

inhoudt van artikel 8 EVRM, aangezien er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat de bestreden beslissing omwille van al deze redenen dan ook vernietigd dient te worden.”

3.2.1. Verzoeker beroept zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waar in de eerste bestreden beslissing – zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – niet wordt gemotiveerd waarom er geen behoefteanalyse werd doorgevoerd.

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Specifiek wat de motivering betreft dat geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn aangetoond, wees verweerder op het tweede lid, eerste streepje, 2° van voormelde wetbepaling waarin wordt gesteld dat middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen. Hij motiveerde dat de thans voorliggende inkomsten uit de inkomensgarantie voor ouderen onder dergelijke middelen uit de aanvullende bijstand worden gerekend en deze bestaansmiddelen bijgevolg niet in aanmerking kunnen worden genomen. Zoals blijkt uit de verdere bespreking van het middel dringt een behoefteanalyse zich niet op indien geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet rekening kan worden gehouden. Nu in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat de aangetoonde inkomsten uit de inkomensgarantie voor ouderen van de Belgische referentiepersoon niet in rekening kunnen worden genomen als bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dient dan ook te worden aangenomen dat verweerder heeft aangeduid op welke grond een behoefteanalyse zich in casu niet opdrong.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker met zijn uiteenzetting aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de eerste bestreden beslissing, dient het opgeworpen middel te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als descendent ten laste van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder stelt in de eerste bestreden beslissing vast dat blijkens de ter staving van de aanvraag voorgelegde stukken de bestaansmiddelen van Belgische referentiepersoon bestaan uit de inkomensgarantie voor ouderen. Hij stelt dat dergelijke inkomsten zijn te beschouwen als middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels zoals bedoeld in punt 2° van voormelde wetsbepaling en aldus niet in rekening kunnen worden genomen.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker deze motivering – die erop neerkomt dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in rekening kunnen worden gebracht – als dusdanig niet betwist. Hij wijst er nog op dat zijn moeder ook nog andere kinderen heeft die in België verblijven en die haar en verzoeker financieel kunnen steunen, en verzoeker in het verleden ook steeds financieel zouden hebben gesteund, doch de Raad kan in dit verband enkel opmerken dat niet blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag bewijzen van inkomsten van deze overige familieleden voorlegde, laat staan dat hierbij bleek dat de Belgische referentiepersoon ‘beschikt’ over deze inkomsten. Louter ten overvloede merkt de Raad zo ook op dat indien dit laatste het geval zou zijn, moeilijk valt in te zien dat zij het verhoogd maandelijks basisbedrag geniet van de inkomensgarantie voor ouderen. Aldus kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder op dit punt ten onrechte geen rekening hield met bepaalde voorgelegde stukken of gegevens. De Raad merkt in dit verband ook nog op dat het door verzoeker voorgelegde notarieel attest dat de moeder van verzoeker samen met drie van haar kinderen een rekening heeft geopend waarop zij geld sparen voor het levensonderhoud van verzoeker – en waarop in december 2007 800 euro werd gestort, in juli 2008 800 euro en in juli 2009 1000 euro – uitdrukkelijk vermeldt dat dit stuk wordt aangebracht om aan te tonen dat in het verleden stortingen ten voordele van verzoeker werden uitgevoerd. Dit stuk is niet van aard dat hieruit zou blijken dat de referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen zou hebben beschikt over andere inkomsten dan de voormelde inkomsten uit de inkomensgarantie voor ouderen. De kritiek op de motivering betreffende dit notarieel attest is niet van aard om het motief in de eerste bestreden beslissing te kunnen weerleggen dat geen inkomsten of bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon blijken die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in rekening kunnen worden gebracht.

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse had moeten doorvoeren.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit een lezing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat verweerder slechts tot een behoefteanalyse moet overgaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet toereikend of stabiel zijn. Een dergelijke verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse geldt evenwel niet in die situatie waarin geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee rekening kan worden gehouden in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu in deze situatie noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voorliggen om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die verweerder vermag in aanmerking te nemen, kan verweerder immers niet vaststellen dat de inkomsten van een gezin, rekening houdende met de eigen kenmerken van dit gezin – zoals het bezit van een eigen woning of het aantal personen ten laste –, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die hij wenst te vervoegen te voorzien. In casu kan verzoeker dan ook niet dienstig voorhouden dat een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd.

In de thans voorliggende situatie waarin het bestuur vaststelde dat enkel inkomsten van de referentiepersoon voorliggen die afkomstig zijn uit de aanvullende bijstand, blijkt ook niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (C-578/08, 4 maart 2010).

In de mate dat verzoeker daarnaast aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering waarbij werd geoordeeld dat hij niet op voldoende wijze heeft aangetoond ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon, stelt de Raad vast dat dit een kritiek betreft op een tweede motief dat door het bestuur werd opgenomen in de eerste bestreden beslissing. De Raad merkt op dat het hier een overtuigend motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtuigend motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Verzoeker laat verder ook een derde motief dat aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt – met name dat hij geen afdoende bewijs voorlegde dat de Belgische referentiepersoon beschikt over een behoorlijke huisvesting, nu de voorgelegde huurovereenkomst niet geregistreerd is – onverlet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.5. De Raad wijst er verder op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Zo bepaalt artikel 3 van deze richtlijn dat deze richtlijn van toepassing is wanneer de gezinshereniger – dit is de onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden – wettig in een lidstaat verblijft, in het bezit is van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel met een geldigheidsduur van één jaar of langer en reden heeft om te verwachten dat hem een permanent verblijfsrecht zal worden toegekend, indien de leden van zijn gezin onderdanen van een derde land met ongeacht welke status zijn. Er wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich, los van de vraag naar de rechtstreekse werking van deze richtlijn, dienstig hierop kan beroepen, nu het niet ter discussie staat dat hij vraagt om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als familielid van een Belgische onderdaan, en niet van een derdelander die wettig in België verblijft.

3.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu refereert verzoeker naar de band die hij heeft met zijn moeder en broers die in België verblijven. Hij stelt geen naaste familieleden meer te hebben in zijn herkomstland.

Daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige kinderen onderling. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Verzoeker weerlegt de motivering in de eerste bestreden beslissing niet dat zijn moeder niet beschikt over eigen bestaansmiddelen om hem ten laste te nemen. Zijn moeder valt immers zelf ten laste van de aanvullende bijstand. Er liggen ook geen voldoende concrete gegevens voor dat de broers van verzoeker wel over de vereiste inkomsten zouden beschikken om verzoeker ten laste te nemen. Het enkele gegeven dat in december 2007, in juli 2008 en in juli 2009 respectievelijk 800 euro en 1000 euro werd gestort op een rekening ten behoeve van verzoeker vormt verder ook nog geen voldoende bewijs dat toelaat vast te stellen dat er in casu ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, met name op 6 februari 2013, sprake was van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker enerzijds en de vermelde gezins- of familieleden anderzijds. Verzoeker zelf beperkt er zich bij de uiteenzetting van zijn grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM ook toe te stellen dat hij wenst samen te leven met zijn moeder en broers in België. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het evenwel in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit schenden. Verzoeker, die is geboren in het jaar 1965, blijft in gebreke te duiden waarom in zijn concrete geval, en in het licht van voormelde rechtspraak, wel degelijk enig privé- of gezins- of familieleven dient te worden weerhouden dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien alsnog enig privé- of gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden weerhouden, dient te worden vastgesteld dat verzoeker door louter te stellen dat hij ervoor opteert met zijn moeder en broers samen te leven in geen geval aantoonde dat verweerder een op hem rustende, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou miskennen of dat de bestreden beslissingen een niet-gerechvaardigde inmenging uitmaken in dit eventuele privé- of gezins- of familieleven. Het kan in dit verband volstaan op te merken dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat een privé- of gezins- of familieleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige redenen zijn die hem verhinderen een privé- of gezins- of familieleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad wijst er verder ook op dat de bestreden beslissingen niet verhinderen dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf in het Rijk indien hij aan het bestuur alsnog de nodige bewijzen kan voorleggen dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden als descendent ten laste van een Belgische onderdaan.

In deze omstandigheden wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

3.2.7. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt aan artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en dat uit deze verdragsbepaling

geen recht op verblijf voor verzoeker kan worden afgeleid, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet weerhouden worden.

3.2.8. Het enig middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS